

ZINNA EN KARLI

VERTELLING VAN TWEE ZIGEUNERKINDEREN

DOOR FRIEDA PLINZNER

VERTALING VAN J. B.

MET PLAATJES VAN M. SMITS VAN BURGST

UITGAVE H. TEN BRINK — ARNHEM

NIEUWE ZONDAGSSCHOOL-SERIE

ONDER REDACTIE VAN

A. L. GERRITSEN.

ZINNA EN KURLI.

EEN VERTELLING VAN TWEE
ZIGEUNER-KINDEREN

DOOR

FRIEDA PLINZER.

VERTALING VAN J. B.

UITGAVE H. TEN BRINK
ARNHEM.

Zinna en Kurli.

Als 'k de namen Zinna en Kurli lees, dan zie 'k in mijn verbeelding twee Zigeunerkinderen voor mij staan. Een meisje van een jaar of dertien en een jongen van negen jaar.

twee Zigeunerkinderen vóór
mij staan.

Het meisje met het ongekamde, donkerblonde haar en de zwarte bijna kwaadaardig schitterende oogen—is Zinna.

Ergens buiten in een bosch niet ver van Halle a. S. is ze in een zigeunerwagen geboren. De menschen hebben er niet veel notitie van genomen en 't heeft ook niet in de courant gestaan; maar de boomen in 't bosch hebben 't elkaar toegefluisterd: „Er is een zigeunerkind geboren! En 't bosch met de bloemen en de vogels er in, zijn er zeker blij mee geweest. 't Kleine schepseltje werd heel stijf in enkel bontgekleurde doeken gewikkeld, zoodat alleen 't hoofdje er even boven uit kwam

kijken, zooals dat met alle pasgeboren Zigeuner-kindertjes gebeurt. 't Zag er net uit als een nog onontwikkelde kleine kikvorsch, die nog geen pooten heeft.

Andere Zigeunervrouwen, die eens kwamen kijken, zeiden tegen Tschaia, kindjes moeder, die op den vloer hurkte en zich nog heel zwak en ellendig voelde:

„Je moet je kindje door een priester laten doopen. Als 't ongedoopt sterft, komt het in de hel!”

Zoodra 't jonge moedertje weer kon opstaan, nam ze haar kindje op den arm en ging er mee naar de Roomsche kerk in de stad. Een oude Zigeunerman en een vrouw waren doopgetuigen.

Ze droegen 't kind van 't eene altaar naar 't andere en luisterden met bijgeloovige aandacht naar de Latijnsche formulieren, die de priester bijna onverstaanbaar vlug opdreunde.

De Zigeuners in hun bontgekleurde fantastische kleederdracht, pasten zoo wonderbaar goed in die Middeleeuwsche kerk met de beschilderde ramen en al de heiligenbeelden.

„Hoe moet het kind heeten?” vroeg de priester, toen de plechtigheid zoover was gevorderd.

„Zinna,” antwoordde de moeder. De priester had het niet goed verstaan, maar 't klonk als een onheilige naam.

„Och wat,” zei hij, „we zullen haar maar Cecilia doopen!” —

Wat kwam 't ook op den naam aan, 't was immers maar een Zigeunerkind!

Maar bij de Zigeuners hield het den naam „Zinna”.

De kleine Zinna heeft in den groenen Zigeunerwagen heel wat in de wereld rondgereisd.

Toen ze eens met haar ouders in een kleine Beiersche stad vertoefde, was daar juist een kind zoek geraakt. Daar de Zigeuners er nu eenmaal voor bekend staan, dat ze wel eens kinderen stelen, kwam de politie 't verloren kind 't allereerst zoeken in den Zigeunerwagen. Toen ze kleine Zinna met haar blonde haar in 't oog kregen, wilden ze haar met alle geweld meepakken in de stellige meening, dat dit het vermiste kind moest zijn. Woedend en luid gillend ging Tschaia den politieagent te lijf, zoodat deze blij was, toen hij goed en wel den Zigeunerwagen weer uit was. Om in 't vervolg dergelijke vergissingen te voorkomen, verfdde Tschaia 't haar van haar kind pikzwart.

Een poos later verkocht Janni, Zinna's vader, zijn Zigeunerwagen en toen voeren ze over de zee in een schip naar Engeland. Dikwijls stond Zinna dan alleen op het dek en keek op de borstwering geleund naar de woelende golven.

In Engeland woonden ze in tenten, die telkens weer werden opgeslagen als ze op een andere plaats kwamen.

Maar ook hier duurde hun verblijf niet lang. Ze reisden over 't Kanaal terug naar Frankrijk en daar kocht Janni een nieuwen Zigeunerwagen. Deze was niet groen zooals de vorige maar blauw en had als versiering voorop een paar schrikaanjagende slangekoppen.

Toen Zinna grooter werd leerde ze van haar moeder dansen, bedelen en stelen en haar „mami (grootmoeder)

leerde haar de menschen uit de hand waarzeggen.

„Je krijgt een rijken man en twee kinderen, een jongen en een meisje,” of iets anders van dien aard voorspelde ze dan de dames, die zich door de Zigeuners lieten waarzeggen. Tot besluit moest dan de bewuste persoon een geldstuk op de vlakke hand leggen. Daarna trok Zinna haar eerst aan 't eene en dan aan 't andere oorlapje en zei den eersten keer: „geluk” en den anderen: „gezondheid”. Dan blies ze op 't geldstuk, terwijl ze daarover het teeken des kruises maakte en wist het dan met groote behendigheid van de hand te doen verdwijnen. Heel geheimzinnig keek ze daarna naar de lucht en mompelde drie woorden in de Zigeunertaal: „halto djasso,” „tscho scheero dukal”, en „mulano kam.” Dat beteekent: „Je zult rouw dragen,” „je hoofd zal je pijn doen” en „dooide zon”. Dat alles had geen zin, maar 't klonk als een tooverformulier.

De mami heette „Schellata”. Ze was al heel, heel oud, hoe oud wel, wist ze zelf niet eens. Ze bezat den „boozen blik” en als ze iemand daarmee aankeek, dan moest hij sterven. Zelfs de jonge, gezonde, sterke Joschka, een zwager van Tschaia bleef na een vreeselijken vloek van Schellata plotseling dood. Omdat ze al zoo oud en leelijk was, had hij haar „jamba” genoemd. Dit is een gewoon scheldwoord van de Zigeuners en beteekent „kikvorsch”. Toen had ze hem aangekeken met den „boozen blik” en daarbij gezegd: „Le meres adjes!” (Je zult nog vandaag sterven!”)

Zinna was niet het eenigste kind van haar ouders gebleven. Haar broertjes en zusje heetten: Kurli en

Janno en Buddi en Schandor en eindelijk werd de kline Wadomer ook nog geboren, een zwak, ziekelijk kindje.

Ze reisden een heel jaar lang door Italië.

Italië is 't Eldorado van de Zigeunerkinderen. 't Is er altijd warm, ze behoeven er dus geen kou te lijden en kunnen er naar hartelust bedelen, zonder dat iemand er ooit iets van zegt.

Eens wierp een vreemdeling de kleine Zinna zelfs

Kurli en Janno en Buddi.

een goudstuk toe! Maar ze was dan ook wel een kwartier lang aldoor bedelend naast hem blijven loopen.

En dan in 't Zuiden die wonderschoone nachten onder den lichtenden sterrenhemel!

Terwijl de kleine Kurli meestal onder den wagen lag en al heel vast sliep, kon Zinna soms urenlang door 't kleine wagenraampje liggen kijken naar de sterren.

Maar de sterren konden niet spreken en haar vertellen van den Vader in den Hemel, Die haar zoo lief had en van den Heiland, Die voor haar was gestorven aan 't Kruis. En — de menschen deden dit ook niet. —

Door 't met sneeuw bedekte berglandschap ging 't daarna terug naar Oostenrijk.

In de Alpen kwamen ze eens een bergmeer voorbij. Dat was heel diep en heel klaar en er omheen waren onmetelijk hooge, steile rotswanden, die tot aan de wolken schenen te reiken. De heele diep-blauwe hemel weerspiegelde zich in dat meer.

Kurli zag zijn eigen beeld in 't water en 't leek net of 't op de wolken zweefde. Hij liep er naartoe, al dichter en dichter bij en wou 't met de handen grijpen en opeens . . . lag Kurli zelf in 't water. Janni sprong 't kind na en haalde 't er uit nog voor 't kon verdrinken.

Toen Zinna twaalf en Kurli acht jaar oud was, kwam de Zigeuner Janni met zijn heele gezin naar Berlijn. Volgens de wet moest hij zijn kinderen naar school sturen.

Zoo trokken ze dan in een van de armoedige Zigeunerhutten, die ten Noorden van de stad op een veld staan. Daar woonden ze samen met nog vele andere Zigeuners van hun stam. Met nog een andere kinderrijke familie moesten ze in één vertrek huizen. Het meubilair van die kamer bestond uit een bed, een tafel, een wrakke bank en een ijzeren fornuis. Wat heeft een Zigeunergezin ook meer noodig!

In den zomer kookten, sliepen en woonden ze, zoo 't uitviel, buiten op 't veld of in den wagen.

's Winters sliep Janni op het bed en al de anderen op den vloer op matrassen of alles wat daar maar voor kon dienen.

De Zigeuners zitten zelden op stoelen, maar meestal met gekruiste beenen op den vloer en als in de kachel

een kolenvuur brandde, diende dit niet alleen om de kamer te verwarmen, maar Tschaia kon er ook op koken — als er ten minste iets gekookts gegeten zou worden. Maar dit kwam niet zoo heel vaak voor.

De paarden werden nu voor- goed uitgespannen en vastge- bonden aan een boom en de mooie blauwe wagen zag voor- loopig niets anders van de wereld dan een heel klein stukje Berlijn.

Ja, met het reizen en trekken was 't nu uit.

Zinna en Kurli trokken 's mor- gens in hun lompen, zonder kousen en schoenen, hongerig en rillend van de kou naar de school.

„Zigeunerpak!“ „Vuile Zigeu- nerkinderen!“ riepen de Berlijnsche straatkinderen hen na. Eens sloeg zelfs een groote Duitsche jongen Kurli met een zweep, zoodat hem 't bloed over 't gezicht liep. De kinderen in de school schoven een heel eind van de Zigeuner- kinderen af omdat ze er zoo vuil uitzagen en de onderwijzer sloeg ze met

zijn liniaal, omdat hun 't ongewone stilzitten en opletten zoo moeilijk viel. Soms liet hij ze voor de klasse komen en dan moesten ze hem uit de hand waarzeggen of wat voordansen en een Zigeunerliedje zingen. Oogenschijnlijk leken beide kinderen al die krenkingen en mishandelingen met groote gelatenheid te verdragen, maar in Zinna's donkere oogen was een kwaadaardige schittering, die sprak van al de bitterheid, welke zich in haar kinderhart had opgehoopt.

Buiten de schooluren leefden Zinna en Kurli met de andere Zigeunerkinderen een van de Deutsche kinderen geheel afgescheiden leven.

's Namiddags kwamen ze bij mij in onze „Zigeunerkamer”, die door de Berlijnsche stadszending voor de Zigeunerkinderen was gehuurd. Daar maakten ze hun schoolwerk, leerden allerlei versjes en werd hun verteld van den Heiland.

Zinna was niet alleen door en door verwilderd en onopgevoed, maar bepaald een onuitstaanbaar kind. Ze was twistziek en norsch en loog en stal, waar ze er maar kans toe zag. Zelfs de andere Zigeunerkinderen mochten haar niet lijden. Ofschoon ze heel vlug van begrip was, kon ze op school de laagste klasse maar niet uitkomen, ja zat zelfs aldoor op de laagste plaats. In haar schoolschriften was haast geen schoon plekje te vinden. In de Zondagsschool en in de kinderkerk zat ze te lachen of liep weg.

Kurli was een van de wildste jongens, die ik ooit ontmoet heb. In den eersten tijd toen ik hem kende, kan ik me hem niet anders voorstellen dan met een zwembroekje als eepig kleedingstuk en gewapend

met pijl en boog, luid schreeuwend naast een tram meedravend.

'k Herinner me nog, hoe ik eens een straat doorkomend, al in de verte twee jongens in 't oog kreeg, die steeds weer met een aanloop onder vervaarlijk geschreeuw op een lantaarnpaal klommen. Daar ze bijna geen kleeren aan hadden, begreep ik, dat het Zigeunerkinderen moesten zijn en dichterbij komende herkende ik Kurli en zijn broertje Janno.

„Lolischei”, (Zigeunerwoord) vroeg Kurli smeekend met een gezicht, dat gloeide van ijver, „blijf hier asjeblijft wat staan en pas op, dat de menschen niet zoo dicht bij den lantaarnpaal komen, ze loopen ons zoo in den weg!”

Zinna had maar één vriendin en die heette Mara. Ze was dertien jaar en was altijd een teer en ziekelijk kind geweest. De dokter zei, dat ze de tering had en eindelijk moest ze in 't ziekenhuis worden gebracht. Daar lag ze wekenlang ziek en ten slotte stuurden de doktoren haar weg met de woorden: „Ze kan evengoed thuis sterven!”

Mara was ook maar een arm Zigeunerkind en daarvoor kwam 't er immers niet op aan, dat de laatste lijdenstijd haar wat draaglijk werd gemaakt! Zoo lag ze dan nog een tijdlang thuis op 't eenige bed van de familie, in vuil en ellende en zonder eenige verpleging.

'k Zat dikwijls bij haar bed en las haar voor uit den Bijbel of vertelde haar van den Heiland, die voor haar gestorven was, om den Hemel voor haar open te doen.

Maar als we ziek zijn en ons lichaam zwak wordt

en ellendig, dan lijdt de geest daar ook onder. Wat ik zei, drong misschien niet recht meer tot haar door. Als ze haar mond opendeed, dan was 't alleen om te bedelen of om haar moeder te vertellen, hoe ze gekleed wou zijn, als ze gestorven was. Toen ze zich op zekeren dag een beetje beter voelde, zat ze in doeken gewikkeld buiten in de zon en naaide voor zichzelf een bontgekleurd plooirokje.

Als ik nu Mara's zusje, Malika, met dat rokje aan zie rondloopen, wordt het me altijd wee om 't hart. Maar eindelijk lag Mara heel stil in bed met wijdgeopende, verschrikte oogen, worstelend met den dood en om haar heen schreeuwden de kinderen en hadden de mannen ruzie.

Ik kon haar alleen nog maar afbeeldingen van den Heiland laten zien en tot haar zeggen: „Mara, liefje, in den Hemel zal 't veel beter voor je zijn.” En 'k wist nog niet eens of ze wel in den Hemel paste. Maar ze heeft me toch nog even heel dankbaar aangekeken en van mij gingen haar oogen naar de kleine afbeelding van den Heiland in mijn hand. Misschien is er toch nog een straal van Zijn liefde tot haar hartje doorgedrongen.

Een heelen dag en nacht heeft ze in den doodsstrijd gelegen. Toen is ze gestorven en misschien toch nog naar huis gegaan.

Drie dagen lang stond het lijk van het kind in bontgekleurde kleeren gehuld, op een baar midden in 't vertrek, waar de heele familie huisde, sliep en at.

Op de zich telkens weer een weinig openende oogen met de ongemeen lange, zwarte wimpers, had men koperen muntstukken gelegd.

't Was afschuwelijk om te zien.

Op Mara's gezicht was niets te lezen van hemelschen vrede, maar 't droeg nog alleen de sporen van lijden en menschelijke ellende.

't Kleine, heete vertrek was altijd vol menschen.

De familieleden stopten geldstukken in de koude, doode kinderhand, „opdat ze in den Hemel zou kunnen betalen;” — want ze meenen, dat de ingang in den Hemel geld kost.

De kinderen plukten bloemen in 't bosch en strooiden die om 't lijkje heen en daarbij zongen ze al die liefelijke kinderliederen — van den Heiland, als Hij als Koning verschijnt enz.

Al die lieve, bedroefde, vuile kindergezichtjes rond om de baar zal ik nooit vergeten. —

Als ze allemaal weg waren gegaan en 't vertrek 's avonds geheel verlaten was, zat Zinna dikwijls heel

lang alleen bij haar doode vriendin. Duizend kwelende vragen kwamen dan op bij 't eenzame meisje.

Mara zag er nu zoo akelig uit en was zoo bleek en zoo stil. Waar zou ze nu wel zijn? In den Hemel?

Maar in den Hemel zijn immers de reine Engelen en de lieve Heiland, en ze wist, dat Mara vaak zulke leelijke woorden had gezegd, dat ze had gestolen en gelogen en de menschen uit de hand de toekomst had voorspeld!

En — waarzeggen is ook zonde. Ja, ze wist nu, dat dit in den Bijbel stond.

Nee, Mara paste niet in den reinen Hemel!

Na drie dagen kwamen de lijkdragers om de kist te sluiten. De heele kamer was vol Zigeuners in hun bonte kleederdracht en er drongen nog steeds meer naar binnen.

Tatorana, Mara's moeder, lag van droefheid overweldigd op het bed en Murscha, de vader, een oud man met grijs haar, zat stil te schreien. Maar Hulda, Mara's zuster, wierp zich luid gillend op 't al in ontbinding verkeerende lijk.

Boven op de smalle trap, die naar de bovenverdieping van 't half vervallen huisje leidde, zat Zinna.

Heel stil zat ze daar neergehurkt. Schreien kon ze niet. Ze hoorde de hamerslagen bij 't sluiten van de kist. Ze zag ze uit het huis dragen. Maar ze ging niet met al de anderen mee naar 't kerkhof.

Mara had het laatste oliesel ontvangen en een priester kon dus aan 't graf den zegen over haar uitspreken. Met muziek en groot vertoon had de begrafenis plaats.

Maar Zinna zat nog altijd op de trap en dacht na. „Waar was Mara nu?”

Deze bange vraag liet haar hartje geen rust. De andere kinderen kwamen van 't kerkhof terug en de kleine Janno vertelde heel geruststellend: „De

priester heeft gezegd, dat Mara in den Hemel komt. Nu is ze nog in 'tvagevuur, omdat ze dikwijls kleine zonden heeft gedaan, maar dat is niet zoo heel erg. Als wij veel voor haar bidden, heeft de priester gezegd, komt ze er gauw weer uit."

Maar de grootere Bulko zei heel nuchter: „Kunnen wij dan weten of ze in den Hemel komt? Ze is immers geen schaapje van den Heer Jezus geworden." Als 't menschenhart bedroefd is, zoekt het naar troost en als 't den rechten troost niet kent, grijpt het naar den verkeerden.

Dien avond gingen al de Zigeuners, mannen zoowel als vrouwen, naar de herberg en dronken daar wijn. Daarbij gaat het dan dikwijls heel luidruchtig toe en ieder die op straat zoo'n herberg voorbijkomt, loopt een beetje vlugger door, als hij 't razen en tieren daarbinnen hoort.

Zinna was met de groote menschen meegeloopen. Toen 't tumult al heel groot was, wees Tschaia haar dochter met een knipoogje op een glas. Zinna begreep dadelijk wat ze bedoelde. Ze liet met een geoefende hand het glas onder haar boezelaar verdwijnen en ging een paar minuten later de herberg uit.

Thuis gekomen ging ze liggen in den open wagen, die buiten op 't veld stond en waarin ze nu 't zomer was, altijd sliep. Ze lag daar met open oogen en keek op naar den Hemel met al de schitterende sterren. Ze dacht aan Mara en aan den Hemel. En toen ze die twee niet met elkaar kon vereenigen, dacht ze niet meer aan Mara maar aan den Hemel alleen.

En eindelijk ging ze nog een stapje verder en dacht aan den Hemel en aan zichzelf.

„Paste zij wel in den Hemel?”

Daar raakte haar hand als bij toeval het glas aan, dat ze uit de herberg meegenomen en naast zich neer had gezet.

„Had ze dat glas niet gestolen? En was stelen geen zonde, een groote, groote zonde?”

Ze kreeg een gevoel alsof iemand haar met een mes in 't hart had gestoken, een erge brandende pijn.

„Paste een kind dat gestolen had in den Hemel?”

Ze vouwde de handen en bad voor de eerste maal in haar leven: „O Heiland, vergeef mij die zonde!” En opeens zag ze voor haar oogen de plaat, die nu nog in onze schoolkamer hangt. 't Was de afbeelding van den Man met de doornenkroon, over Wiens aangezicht het bloed neerdruppelde, en met de doorboorde handen, de afbeelding van den Heiland aan 't Kruis. En Zinna zag niet langer de afbeelding, ze zag den Heiland zelf.

't Was haar of Hij met haar sprak:

„Niet alleen deze eene zonde, maar al je zonden heb Ik aan 't Kruis gedragen.”

Zinna sloeg de handen voor 't gezicht en barstte in schreien uit. Ze wist, dat ze vergeving had. Ze wist nu dat de Heiland haar hart rein had gewasschen.

Maar ze wist ook: „als de verzoeking weer komt, dan *moet* ik weer stelen en als iemand mij slaat, dan *moet* ik terugslaan en als iemand mij uitscheldt, dan *moet* ik ook schelden. Ik kan niet goed en braaf zijn.”

En weer hoorde ze in haar hart de stem van den Heiland zeggen: „Ik help mijn schaapjes elken dag

en elk oogenblik. Ik maak een nieuw kind van je!"

Toen juichte haar hart van dankbare blijdschap en op dat oogenblik is er in den Zigeunerwagen een nieuwe Zinna geboren. En de Engelen in den Hemel hebben zich verblijd.

'k Heb 't al dikwijls beleefd, dat de Heere Jezus uit kinderen, die Hem in kinderlijken eenvoud hun hartje hadden geschonken, nieuwe menschen, stralende kinderen Gods heeft gemaakt.

Maar nog nooit was de verandering zoo plotseling en in 't oog vallend als bij dit Zigeunerkind. „'k Merk het elken dag meer, dat ik nu in een andere wereld leef," zei ze een poosje later tegen mij. Maar niet alleen zij, ook wij anderen hebben 't gemerkt, de grooten zoowel als de kleinen. Wel kreeg ze thuis dikwijls slaag en werd ze uitgescholden als ze weigerde voor-geld de voorbijgaande vreemdelingen wat voor te dansen en als ze niet meer wou stelen en bedelen.

En als haar moeder vreemde dames uit de hand de toekomst voorspelde, dan kon Zinna 't niet laten te zeggen: „Je moet er niets van gelooven, want de toekomst weet alleen de lieve Heiland."

Ook de onderwijzer op school merkte de verandering op en zei: „Lene Frans, (dat was haar schoolnaam) je wordt waarlijk nog een heel ordentelijk meisje." In stilte dacht hij misschien wel: „Dat is te danken aan mijn opvoedkundig talent!"

Maar Zinna antwoordde: „Ik weet nu, dat ik naar den Hemel reis en de Heiland heeft van mij de nieuwe Zinna gemaakt."

Als ik een enkelen keer eens geen Zondagsschool

kon houden, stond Zinna vroeg op. Ze trok dan haar frisch gewasschen jurk aan, kamde zich het haar netjes glad, riep dan de andere kinderen bij elkaar en ging met ze 't bosch in. Daar zong en bad ze dan met de kinderen en las ze voor uit het Nieuwe Testament. En daarbij lachte haar heele gezicht doordat haar hartje zoo vroolijk was.

Den volgenden dag kwamen dan dikwijls de jonge Zigeunermeisjes die toegeluisterd hadden, bij mij en zeiden: „Die Zinna kan toch zoo mooi bidden.”

't Was Zinna's innigste wensch, dat de Heiland eenmaal een zendeling van haar mocht maken. Ze wou dan overal in de wereld rondreizen, om 't alle Zigeuners te vertellen, dat de Heer Jezus ook voor hen aan 't Kruis was gestorven. „Niet waar,” zei ze eens, „als eenmaal alle Zigeuners Kinderen Gods zijn, dan kunnen we hoera roepen.”

Ze kon 't niet laten, maar *moest* het iedereen aanzeggen, dat hij tot den Heiland moest komen en een schaapje worden van den Heer Jezus. 't Kwam natuurlijk dikwijls voor, dat men haar niet begreep.

Zoo zag ze eens een arme Duitsche vrouw, die op een vuilnishoop zocht naar oud ijzer om dit te verkoopen.

Zinna ging naar haar toe en vertelde haar van den Heer Jezus. „Och wat,” zei de vrouw, „'k heb ijzer noodig en niet je Heiland.”

„Eerst moet je den Heiland hebben en dan geeft Hij je alles wat je noodig hebt,” zei 't Zigeunerkind. In den Bijbel staat: „„Uw Hemelsche Vader weet wat gij behoeft.”” „Och kom,” antwoordde de vrouw weer, „ik zie er zonder den Heiland gezonder uit

als jij met Hem. — (Zinna was namelijk lang en mager —) „bovendien ga 'k dikwijls naar de kerk!”

„Dat geeft je niets,” antwoordde Zinna, „als je niet eerst een schaapje van den Heer Jezus bent geworden.” Haar eerste gebeden waren natuurlijk altijd voor haar ouders en hun andere kinderen.

Kurli, die in leeftijd op haar volgde, zag wel hoe gelukkig en blij zijn zusje was geworden en hij wou wat graag ook worden zooals zij.

Elken dag bad hij: „Och lieve Heiland, maak van mij toch ook een schaapje van U!”

„Kurli,” zei 'k tegen hem, „je behoeft dit niet telkens weer te vragen aan den Heiland. Hij wil 't nu dadelijk doen, als 't je waarlijk ernst is.”

Toen keek Kurli mij heel bedroefd aan en zei: „Ik heb te veel zonden!”

't Scheen niets te geven, toen ik hem daarop antwoordde: „Maar juist daarom wacht de Heiland al zoo lang op Kurli.”

Eindelijk kwam Kurli op zekeren dag met een stralend gezicht bij mij en zei:

„Nu weet ik, dat 'k een schaapje van den Heer Jezus ben. Gisteravond toen 'k in bed lag, heeft de Heiland tot mij gezegd: „Kurli, 't is volbracht.” Kurli is nog een kleine jongen en 'k dacht, dat hij niet recht begrepen had wat hij zei.

„Wat heeft de Heiland daarmee bedoeld?” vroeg ik. „Ik hoef mijn zonden nu niet meer te dragen,” antwoordde hij, „de Heiland heeft ze allemaal gedragen aan 't Kruis.”

Toen liet ik de kinderen 't lied leeren: „Welk een geluk is 't verlost te zijn!”

Dat is nu hun lievelingslied. En als we dan aan 't laatste vers kwamen: „O Jezus, Gekruisigde, U juich ik toe” en aan den laatsten regel daarvan: „O woord vol van Zaligheid: 't is volbracht!” dan stond Kurli daar met schitterende oogen, waarin niet zelden tranen blonken.

Op zekeren dag kwam Zinna met een bedrukt gezicht de Zigeunerkamer binnen. Ik vroeg wat er aan scheelde en ze vertelde:

„Mijn vader heeft gezegd, dat we de volgende week uit Berlijn wegzeizen.”

Dat was op zichzelf niets vreemds, want de Zigeuners houden 't nooit lang uit op een en dezelfde plaats. Met Janni, Zinna's vader, was 'k bijzonder bevriend. Ik ging nog 's avonds naar hem toe en vroeg hem dringend zijn twee oudste kinderen bij de andere Zigeuners in Berlijn te laten blijven. Hij gaf me de hand en zei: „Wees maar gerust, Lolischei, ze blijven bij je.”

In deze dagen waren we druk bezig manden te vlechten, die op den bazar van de stadszending verkocht zouden worden. We hadden al een heele kast vol en Zinna had de meeste gevlochten.

„Wat helpt de Heiland mij toch heerlijk!” had ze onder 't vlechten telkens uitgeropen.

Op den eersten bazardag zou ze meekomen om bij 't verkoopen van de manden te helpen.

„Je moet den Heiland vragen je te helpen om heel stil en bescheiden te zijn,” zei ik, met mijn hand haar donkerblonde haar gladstrijkend.

Stil en bescheiden zijn is voor een levendig Zigeunerkind natuurlijk veel moeilijker dan voor een kalm

Duitsch kind. Ze bad den Heiland dagelijks hierom, want ze vond het zóó heerlijk voor Hem de manden te mogen verkoopen.

Den dag te voren kwam ik eerst 's avonds, toen 't al donker was in de Zigeunerkamer.

De kinderen kwamen me op straat al tegemoet loopen. „Zinna is weg!” Kurli is weg!” riepen ze allen door elkaar.

„Janni heeft me beloofd, dat ze hier zouden blijven,” zei ik.

„Dat zal hij maar gezegd hebben, omdat hij bang was voor je bedroefd gezicht,” zei Jaja.

„Zinna heeft geprobeerd weg te loopen en zich hier te verstoppen, maar een groot meisje heeft haar ingehaald en teruggebracht.”

Toen kwam Goka aanhollen en schreeuwde: „ze zijn er nog! Als je hard loopt, Lolischei, kan je ze nog zien!”

'k Liet de kinderen alleen in de Zigeunerkamer en liep zoo hard ik maar kon weg.

Toen ik op 't donkere Zigeunerveld aankwam, hoorde 'k een lichten voetstap naar mij toekomen en riep een kinderstem snikkend mijn naam.

Een oogenblik later was Zinna bij mij. Ze klemde zich aan mij vast en schreide bitter bedroefd.

„Wees maar gerust,” zei 'k om haar te troosten, „'k zal met je vader spreken en dan laat hij je wel hier.”

Ze schudde 't hoofd.

„Hij is al weg,” zei ze. „Janno, Buddi en Schandor heeft hij meegenomen. Kurli en ik moeten morgen nakomen met Nano Jatschi heeft mijn vader gezegd

en ik moet den kleinen, zieken Wadomer meenemen. In Weimar wacht hij ons op en daar zullen we wel een poos blijven!"

Ik ging met haar de naaste Zigeunerhut binnen. Daar waren alle Zigeuners bij elkaar, zooals altijd als er een familie wegreist.

Midden in de kamer lag een groot rood pak, waarin 't heele hebben en houden van de familie bijeen was gebonden. En daar heel onderin lagen Zinna's eigendommen en ook haar schoolboeken. Zij zelf was in een hoek gaan zitten en schreide nog steeds. Opeens veegde ze haar tranen af en zei: „Als de Heiland het zoo wil, is er toch niets aan te doen.”

Er kwam zelfs een lachje op haar beschreid gezicht, toen ze vervolgde: „Misschien wil Hij, dat ik in Weimar velen zal overhalen een schaapje van den Heer Jezus te worden.”

Den volgenden morgen kwamen de twee kinderen nog even in onze Zigeunerkamer om mij goedendag te zeggen. Ik gaf ze plaatjes en teksten en Kurli zijn eerste Nieuwe Testament. Hij drukte er een kus op en zei: „Ik zal 't altijd goed bewaren.” Toen baden we nog met elkaar en Zinna bad: „Lieve Heiland, geef toch, dat ik in Weimar een echte zendeling voor U mag zijn!”

Tot het eind van de straat liep ik nog met ze mee. Ik kuste Zinna en gaf Kurli de hand. Toen ik een eindje weg was, keek ik eens om en zag, dat Kurli me achterop kwam.

Ik wenkte met de hand, dat hij om moest keeren. Toen bleef hij staan en 'k zag dat hem een paar groote tranen langzaam over 't gezicht liepen. Toen

'k 's avonds met een paar kinderen in de tram zat, is de Zigeunerwagen me voorbijgereden. 't Ging zoo vlug, dat ik 't niet merkte. Een Zigeunervrouw, die de kinderen nog door de stad had begeleid, vertelde 't me den volgenden morgen.

„Zinna zag je zitten,” zei ze. „Ze riep opeens: „de Lolischei!” en begon te schreien.

Na dien tijd heb ik eenmaal een kaart van Zinna ontvangen. Half uitgewischt en met potlood geschreven, kon ik maar twee zinnen daarop onteijferen: „De kleine Wadomer is op reis gestorven” en „'t Gaat ons heel slecht.” Een brief zou ze niet kunnen schrijven, want er is bij haar thuis noch tafel noch stoel, laat staan dan inkt en papier.

In een omgeving van vuil, zonde en ellende trekken deze beide Zigeuner kinderen nu in de wereld rond. Misschien hooren ze nooit meer iemand spreken over den Heer Jezus.

Maar een trouwe God en een sterke Heiland zijn met ze meegegaan.

Onze Zigeunerkamer kwam me nu zoo leeg voor. Ik miste daar iets. — En nog altijd als we zingen: „O Jezus, Gekruisigde, U juich ik toe!” en „O woord vol zaligheid: ,,,’t is volbracht,,”” zie ik de gezichtjes van de kinderen betrekken en kijken ze mij zoo radeloos aan en dan zegt de een of ander: „Waar zou Kurli nu zijn?”

UITGAVE VAN H. TEN BRINK — ARNHEM.

Onze mooiste Sprookjes

VERTELD DOOR B. J. DOUWES,

MET GEKLEURDE EN ZWARTE PLAATJES VAN JEANNE FAURE.

Compleet in fraaien band f 2.25.

BEOORDEELINGEN.

Weer even nieuw, om van te smullen. Boekjes om kinderen echt blij mee te maken. *(Arnh. Dagblad).*

Hier zijn de oude bekenden, Roodkapje, etc. weer eens **frisch verteld.** *(Algemeen Handelsblad).*

Een keurig boekje. *(Chr. Vrouwenbond).*

Wat een fijn boekje! Ik vind dat DOUWES ze mooi vertelt, die rijke fantasietjes aan wier betoovering geen kind zich onttrekken kan. Ik heb de sprookjes aanvaard, als de cultuurproducten van en voor den kindertijd, en daarom wil ik ze ook den kinderen geven. En deze uitgave is **bijzonder geschikt** voor voorlezen en zelf lezen. *(De School m. d. Bijbel).*

Allerprettigst vertelt de „Oververteller“. Eenvoudig, met inzicht in het kinderlijke, zoo, dat het sprookje in zijn geheel tot zijn recht komt, terwijl toch het argeloze van het kind nergens gekwetst wordt. **Ik kan ze van harte aanbevelen.** Ze zijn ook allersmakelijkst geïllustreerd. Het is zoo prettig, dat iemand van de beteekenis als B. J. DOUWES, ze over vertelt. *(De Vrouw).*

Schrijver en uitgever hebben hiermede een uitgave bezorgd, die door de jeugd en de onderwijzeressen met genoegen zal worden begroet. **Wij verwachten een ruim debiet.** *(Appingedammer Crt.)*

De verteltoon verraadt den opvoeder, hij kan het en de plaatjes zijn keurig. *(Nieuwsblad van het Noorden).*

De heer DOUWES weet uitstekend den kindertoon te treffen, hij weet prettig te vertellen. JEANNE FAURE illustreert de aardige boekjes in de rechte stemming en ze zien er bijzonder smakelijk uit. *(N. VAN HICHTUM in School en Leven).*

Afzonderlijk zijn ze verkrijgbaar in geïllustreerd omslag:

B. J. Douwes, Roodkapje - Hans en Grietje - Tafeltje dekje f 0.50

B. J. Douwes, Asschepoester - De Kikvorschprins - Gouden
Gansje . . . . . - 0.50

B. J. Douwes, Sneeuwvitje - Vrouw Holle . . . . . - 0.50

B. J. Douwes, Doornroos - Klein Duimpje . . . . . - 0.50

